

Som Bestemmelser i Kapitlet, der indeholde Forandringer i gældende Ret, fremhæves navnlig §§ 32 og 37—39, se derom ovenfor Sp. 2664 og nærmere i det følgende i Bemærkningerne til de enkelte Paragrafer.

I Almindelighed, jfr. dog §§ 37—39, have Bestemmelserne i 3dje Kapitel kun det Tilfælde for Øje, at den paagældende Ugyldighedsgrund rammer Retshandelen som Helhed. Det Tilfælde, at Ugyldighedsgrunden kun rammer en Del af Retshandelen, saaledes at Resten af den kan udsøndres som en Retshandel for sig, er uomtalt og overladt til Domstolenes Afgørelse; man er gaaet ud fra, at Retshandelen som Helhed er ugyldig, naar den erklærende ikke kan antages at have villet Resten som særlig Retshandel.

Bestemmelser om ugyldige Retshandlers Godkendelse har Kommissionen ikke anset for paakrævede. Ej heller er der i Udkastet optaget Bestemmelser om, hvorvidt en Retshandels Ugyldighed bortfalder, naar den ved Retshandelen tilsagte Rettighed af den anden Part overdrages videre til Tredjemand, som hverken kender eller bør kende Ugyldighedsgrunden. Gaar den ugyldige Erklæring ud paa Stiftelse af en Fordringsret, vil Spørgsmaalet om Indsigelsens Fortabelse ordentligvis kun opstaa med Hensyn til Gældsbreve og andre negotiable Dokumenter. Og da Lovordningen af disse er opført paa Programmet af 1909, fandtes det ikke her rimeligt i Udkastet at optage en Del af dette Emne til Behandling. Forøvrigt vil det formentlig af gældende Ret følge, at de Indsigelser mod et Gældsbrævs Gyldighed, som i Henhold til Udkastets Bestemmelser tilkomme Udstederen overfor den anden Part, fortabes overfor den, der ifølge Transport eller anden saadan Overdragelse erhverver Gældsbrævet i god Tro og faar det i sin Besiddelse, saafremt Indsigelsen forudsætter Mangel af god Tro hos den anden Part, saaledes Indsigelsen efter §§ 30, 31, 32, 33 og 34, 1ste Stykke, medens derimod Indsigelsen efter § 29, der ikke forudsætter

ønd Tro hos den anden Part, bevares overfor godtroende Erhververe. Hermed stemmer et af den svenske Kommission udarbejdet særligt Forslag til Ændringer i den svenske Forordning af 10de August 1877, hvorved Overensstemmelse formentlig tilvebringes med gældende dansk og norsk Ret. Hvad Retshandler angaar, som gaa ud paa at skabe tinglig Ret, f. Eks. Overdragelse af Ejendomsret, synes Spørgsmaalet om Retsfortabelse overfor senere Erhververe i de Tilfælde, hvor Tingen er frakommet Ejeren ifølge hans ugyldige Retshandel, ikke at burde lovordnes for sig, men i Forbindelse med de udenfor Kommissionens Opgave faldende Tilfælde, hvor en Ting er frakommet Ejeren paa anden Maade, f. Eks. naar den er udlejet af ham og af Lejeren sælges til Tredjemand. Indtil videre ville disse Spørgsmaal, forsaavidt de ikke ere afgjorte af den gældende Lovgivning, være henviste til Afgørelse efter Domstolenes Skøn. Saadan Lovgivning findes ikke for de her foreliggende Tilfælde, hvor der af den berettigede er foretaget en Overdragelsesretshandel, som efter sit Indhold medfører Beføjelse for den anden Part til at overdrage videre, men som lider af en Ugyldighedsgrund. Saafremt Overdragelsesretshandelen foreligger skriftlig, vil der vistnok ikke være nogen Tvivl om, at de samme Indsigelser som ved Gældsbreve her fortabes til Fordel for den godtroende Erhverver. Og Spor i Praksis tyde paa, hvad der ogsaa synes rigtigt, at samme Opfattelse vil blive fulgt, ogsaa naar Retshandelen ikke foreligger skriftlig, saafremt den anden Part er indsat i Tingens Besiddelse og har raadet over den som Besidder.

§§ 29 og 30.

I Danske Lov 5—1—4, jfr. 5—1—2 og 5—1—5, er det udtalt, at fremtvungne Viljeserklæringer ere ugyldige. Disse Lovbestemmelser give i flere Retninger Anledning til nogen Tvivl og trænge efter Kommissionens Opfattelse til nogen Supplerings. Man har derfor til Afløsning af